

Aquells catalans, deliberadament ocultats, que van fundar el Reial Madrid

Autor: Marc Pons

Data de publicació: 20-09-2024

Catalanoparlants, comerciants i autonomistes, són personatges estranys i estrangers en el relat de la història del club.

Madrid, 30 de desembre de 1950. Fa 73 anys. Carles Padró i Rubió, que mig segle abans havia fundat el Madrid Football Club (posteriorment, Reial Madrid), moria en el més absolut anonim. El club blanc no va publicar ni una sola nota de premsa ni va celebrar cap acte institucional per recordar la figura d'aquell català que quaranta-vuit anys abans (1902), amb el seu germà Joan, havia fundat l'entitat. El club blanc sempre ha ocultat la catalanitat dels seus fundadors. No vol que la història reveli que el Reial Madrid, quintaessència de l'espanyolitat, clava les seves arrels en l'obra de dos catalans, catalanoparlants, comerciants i d'ideologia liberal-progressista i autonomista, el "dimoni" que, atàvicament, ha volgut acabar amb Espanya. Els Padrós, aquells catalans deliberadament ocultats que van fundar el Reial Madrid.

Primer terreny del joc del Reial Madrid, al costat de la plaça de bous de Las Ventas (1902). Font Pinterest.

Qui eren els Padrós? Joan

Joan Padrós i Rubió és una figura amb un paper cabdal en aquesta història. Va ser cofundador del Reial Madrid, i va ser, també, el primer president de la història de l'entitat blanca. Joan havia nascut a Barcelona, l'any 1869, al primer pis d'una casa del carrer d'en Bot, 7, a la part del darrere de la Rambla dels Estudis i molt a prop de la font de Canaletes. La casa i el pis on va néixer el fundador i primer president del Reial Madrid encara existeixen. Curiosament, està situada a tocar de l'actual plaça Vila de Madrid, que seria un espai urbanístic de nova creació i de nova

denominació, sorgit posteriorment amb el desenrunament de l'antic convent de Santa Teresa (1944) destruït pels bombardeigs de les aviacions del bàndol franquista durant la Guerra Civil Espanyola (1938).

Els pares de Joan i de Carles eren els botiguers Timoteu Padrós Parals (Barcelona, 1840 – Madrid, 1901) i Paula Rubió Queralto (Vilafranca del Penedès, 1843 – Madrid, 1905), que durant les dècades de 1850 i 1860 havien regentat un comerç tèxtil a Barcelona, al carrer del Call (l'antic barri jueu de la capital catalana). Però, segons una investigació de la societat cultural Pinar de Abantos, del municipi d'El Escorial (Madrid), l'any 1876 els Padrós-Rubió, amb els seus cinc fills, van traslladar el negoci i la residència a Madrid, en una casa que ja no existeix i que estava situada a la cantonada dels carrers d'Alcalá i de Cedaceros, molt a prop de la Puerta del Sol. Actualment, en aquell solar, hi ha un edifici modern ocupat per unes oficines bancàries.

Vista general de Madrid quan hi van arribar els Padrós Rubió (1876). Font Cartoteca de Catalunya.

Qui eren els Padrós? La botiga “Al Capricho”

Cap investigació ha revelat els motius que expliquen el trasllat dels Padrós-Rubió a Madrid. Però, un simple cop d'ull als moviments socials i polítics que es van produir durant el darrer quart del segle XIX, ens indiquen que la capital espanyola s'havia convertit en un escenari d'oportunitats. La Revolució Gloriosa de 1868 (liderada per Prim, Topete i Serrano) havia destronat i desterrat els Borbons i havia enderrocat la muralla que cenyia la ciutat, obrint amplis espais a l'expansió urbanística. Entre la Gloriosa de 1868 i la Restauració borbònica de 1874, Madrid va ser objecte d'una colossal bombolla immobiliària, dirigida pel banquer José de Salamanca, que fabricaria fabuloses fortunes entre les classes terratinents de la ciutat.

Fotografia presa des de la primera planta de la botiga Al Capricho (circa). Font Pinterest.

I això devia ser el que van veure els Padrós-Rubió. I el que explicaria aquell trasllat i la creació de “Al Capricho” (1876), que, anys més tard (1902), es convertiria en la primera seu del club blanc. Segons la mateixa investigació, la botiga “Al Capricho” es va esdevenir, de forma immediata, en un dels comerços més luxosos de la capital espanyola. Durant la dècada de 1890 tenia dues dotzenes d'empleats i empleades que treballaven a la botiga i vivien en habitacions situades a la part interior de l'edifici. Vaja..., una mena de “Velvet” del temps de la Guerra de Cuba. I va generar uns beneficis tan abundants que permetria Timoteu Padrós, el patriarca familiar, invertir en la compra i urbanització de terrenys al municipi d'El Escorial.

Qui eren els Padrós? Carles

Carles, el germà petit de Joan i l'altre fundador del Reial Madrid, havia nascut el 1870 a la torre que els Padrós-Rubió havien adquirit a la vila de Sarrià, en aquell moment un dels pobles del pla de Barcelona, encara, relativament allunyat de la muralla de la capital catalana. Carles va arribar a Madrid amb la seva família amb tan sols sis anys (un menys que el seu germà Joan). I si bé és cert que ni en Joan ni en Carles no van perdre mai el contacte amb Catalunya (la llengua dels Padrós-Rubió —fins i tot a Madrid— va ser, sempre, el català), també ho és que la relació del petit amb el país d'origen va ser més intensa. Carles va ser diputat del Partit Liberal-Fusionista pel districte electoral de Mataró a les eleccions generals de 1910.

Ja hem comentat que els fundadors de l'entitat blanca —Joan i Carles— eren catalanoparlants. Però a més, la carrera política de Carles revela que, com a mínim el petit dels Padrós, era ideològicament partidari d'una regeneració d'Espanya que passava pel dibuix d'un nou mapa polític. Quan Carles Padrós, cofundador del Reial Madrid, es presenta a les eleccions de 1910, el Partit Liberal-Fusionista, liderat pel gallec José Canalejas, estava negociant amb la Lliga Regionalista d'Enric Prat de la Riba un projecte de descentralització administrativa que culminaria, quatre anys més tard (1914) amb la creació de la Mancomunitat de Catalunya, organisme que havia de conduir a la restauració de l'autogovern liquidat a sang i foc el 1714.

Aquells catalans deliberadament ocultats

Joan Padrós Rubió, cofundador i primer president del Reial Madrid, va morir el 1932 en el més absolut dels oblits. I el 1936, a l'esclat de la Guerra Civil Espanyola, Carles va haver d'abandonar precipitadament Madrid, falsament acusat

per un empleat seu de col·laborar amb els colpistes. A la conclusió del conflicte va retornar a Madrid (1939), però el negoci familiar estava arruïnat, i va viure els darrers anys de la seva existència discretament, mentre Bernabéu i Franco es debatien pel control del club. I, com Joan, va morir i va ser sebollit en el més absolut anonimat. Els fundadors del Reial Madrid, catalanoparlants, comerciants, liberals i autonomistes, són aquells catalans deliberadament ocultats, estranys i estrangers en el relat de la història del club.

Panteó abandonat on reposen les restes de Carles Padrós. Cementiri de San Justo. Madrid. Font Arxiu d'ElNacional.

Marc Pons

Podeu accedir a l'article original a través del següent enllaç:

https://www.elnacional.cat/ca/cultura/aquells-catalans-deliberadament-ocultats-van-fundar-reial-madrid-marc-pons_1140789_102.html